

CARRERS EN EL RECORD

Josep Verde i Aldea

Granollers no és una d'aquelles viles que hagi tingut, ni que tingui tampoc ara, uns nuclis clarament diferenciats on sigui possible de localitzar característiques específiques. Només la plaça de la Porxada i el seu entorn, potser, han anat mantenint una certa categoria de "centre" per a moltes activitats.

Tot i això, ara, quan intento de donar un cop d'ull retrospectiu a anys d'infantesa i joventut m'adono, per primera vegada, com és possible, de totes maneres, d'emmarcar tot aquest important període d'una vida en un perímetre ciutadà de carrers determinats, encara que no sigui possible d'atribuir-los cap especial condició que els faci diferents a d'altres.

Passo comptes i verifico que des del naixement fins a la meua instal·lació en un pis de la plaça de Maluquer (abans, més que ara, "de can Sínia"), transcorren vint-i-vuit anys de vida granollerina, només interromputs per un exili, no gens feixuc per a un noi de set anys, de tres anys a França a causa de la guerra civil. Vint-i-cinc anys, doncs, que són, de fet, suficients per condicionar tantes i tantes coses per a tota la resta d'una vida.

Doncs bé, quan situo aquests anys en la geografia urbana, constato que tots ells es desenrotllen en un espai dominat per un carrer central: el de Torras i Bages. Fa poc, en veure les transformacions radicals que s'operen en aquesta via urbana, comprovava la desaparició definitiva d'un lloc que tenia uns perfils ben clars per a mi. Perfils d'un temps que, amb les obres, em sembla que se'n van definitivament.

Aquest Torras i Bages o, més ben dit, aquell Torras i Bages el veig al bell mig de tots aquells llocs que centren tot el que jo feia en aquell temps, des del naixement a la travessia de Catalunya, avui carrer de Josep M. Ruera, fins al carrer de Corró —placeta de la Biblioteca— on durant molts anys vaig estudiar, primer, i exercir, després i també durant molts anys, de professor d'idiomes...

És curiós de comprovar com, en la perspectiva que dóna la distància en el temps i en l'espai, un carrer sense personalitat de cap mena, com el de Torras i Bages de l'època, adquireix una mena d'aurèola que li confereix una lluminositat que, ben segur, no tenia. El cert és que viure davant de l'escorxador (aleshores tots en dèiem "el matadero"), a la cantonada amb el carrer de Ponent, era viure gairebé fora vila amb els avantatges que això suposava per a un infant. El trànsit era pràcticament nul: algun camió, algun carro, pràcticament cap cotxe. El joc podia ser, doncs, imaginatiu i amb els espais ben oberts.